

სიყვარული

გამოცემის 50-ე წელი ფასი 20 კპ.

- რა ამბავია, ესტაბე, მეთხუჯარ რომ იცვლი ბინას?
- ცოლს არ მოსწონს და რა ვქნა?
- ცოლი გამოიცვალა, შე კაცო!

ქრონიკალი
სიყვარული

172

— ეე, დედალო!

მისხალაშულები სიხილით კვლავიან

საბჭოში სამარისებური სიხუ-
მე სუფევდა. ტკბილად და უზრუნ-
ველად ეძინათ ძველსა და ახალ
მიცვალებულებს.

ანაზღად ერთი წვეროსანი მიც-
ვალბული, რომელიც საიქიოს
ბერი უნდა ყოფილიყო, კუბოში
უკმაყოფილოდ შეიჩნა, თავი წა-
მოწია, წამოჭდა და მძინარე თანა-
საიქიოელებს კუშტად გადახედა.

— ხალხო, რა სადათას ძილით
დავიძინათ? არ იცით განა, რა
უბედურება დაგვატყდა თავს? —
იყვირა მან და სასოწარკვეთით ხე-
ლები მაღლა ალაპერა.

— რა მოხდა, მსცოვანო სულო?
— წამოცვივდნენ დაფეთებული
განხევენებულები, — მეორედ მო-
სვლა?

— უარესი! — ყრუდ ამოიგმინა
წვეროსანმა და ყველას მრისხანე
შურა მოავლო, — მიბასუხეთ, რა
განსხვავებაა ჩვენსა და ცოცხლებს
შორის?

მკვდრებს მკვდრის ფერი დაე-
ლოთ: ბერის კილო ცუდად ენიშ-
ნათ.

— რამ გამოგაშტერათ, ძილი გა-
კლიათ, თუ სიმშვიდე? გიმეო-
რებთ, რა განსხვავებაა ცოცხლებს
სა და ჩვენს შორის?

— ცოცხლები ზევით არიან,
ჩვენ — ქვევით, — გაბედა ერთმა.

— ცოცხლებს მთელი ქვეყანა
უძევთ სასპარეზოდ, ჩვენ ეს პა-
ტარა სამარეც გვეყოფნის.

— აგაშენათ ღმერთმა! — გამო-
ცოცხლდა ბერი, — მაშანადამე,
ჩვენ ამ ერთი საუენი მიწისა და
ოთხი ფიცრის მეტი არაფერი გვე-
საქიროება. ასეა, ხომ?

— დიახ, ბატონო! — გაისმა ხმე-
ბი.

— მერედა, რამ გაგასულელათ,
რომ ამდგარხართ და ცოცხლების

მაღალებიდან ქვეყნის ძვირფასი
ავეჩი გამოგიტანიათ განვადებით?

— რა ავეჩი?! — მიცვალბუ-
ლებს სახეები დაეღრიჭათ გაკვირ-
ვებისაგან.

— რა ავეჩი და, „ტიხანი“, „ტუ-
ლბანი“, „ხელა“, „გორკა“,
„განგა“ და ათასი ოხრობა. უვე-
ლაფერს რომ თავი დავანებოთ, ვა-
ლის გადახდას როგორღა აპი-
რებთ? იქნებ გგონიათ, მეცნიერე-
ბა ისე განვითარდება, მკვდრებს
გააცოცხლებენ?! გრცხვენოდეთ!

— არაფერი გვესმის, მსცოვანო
სულო! — აღმოხდათ მიცვალბუ-
ლებს.

— თავს ნუ იკატუნებთ, აბა,
მისმინეთ!..

და საიქიოს ბერმა პირწმინდად
ჩამოთვალა იმ მიცვალბულთა
გვარები, რომელთა სახელებზე ქა-
ლაქ ტყიბულის მუშათა მომბ-
რაგების განყოფილების № 33
და № 54 მაღაზიებიდან განვა-
დებით გატანილი იყო სხვადასხვა
სახის ძვირფასი ავეჩი.

— ცილისწამება! — ერთდრო-
ულად წამოიძახა დასახელებულმა
149 მიცვალბულმა, — სირცხვი-
ლი იმ ცოცხალ ადამიანებს, რომ-
ლებიც მიცვალბულებს სახელს
გვითხვენ და საფლავშიც არ გვას-
ვენებენ!

საიქიოს ბერს თვალებიდან
ცრემლები წამოსცვივდა და კუბო-
ში ისე მოწყვეტით ჩაეშვა, თით-
ქოს პირველად ახლა მომკვდარი-
ყოს...

* * *

სასამართლო დარბაზშიც სამა-
რისებური სიხუმეა გამეფებული.
საბრალდებულთა სკამზე სხედან
ცოცხლადდამარბული ადამიანები:
ტყიბულის ლენინის სახელობის

შახტის არქივარიუსი — ნინო
ისანის ასული ბერბაშვილი,
№ 33 მაღაზიის გამგე — შორში
ივანეს ძე ჯალალანი, № 54
მაღაზიის გამგე — ღაბით მარს-
ტის ძე ზარხალაშვილი.

სასამართლო კოლეგიის ფართო
მაგილაზე ზვინებოვით დგანან მო-
ნაკვეთე მასალათა ტომები, რო-
მელთა საერთო რაოდენობა 32
აქტისი გვერდისგან შემდგარ 43
სქელ ტომს შეადგენს!

გარეთ კი დგას და გამოძახებას
ელოდება 550 მოწმე (სასამარ-
თლოში ვერ „გამოცხადდა“ 149 მი-
ცვალბული... საპატიო მიზეზის
გამო.

— მოწმე ბურბანიძე! — გაისმა
სასამართლოს თავმჯდომარის ხმა.
დარბაზში ხსენებული მოქალაქე
შემოვიდა.

— რას იტყვით არსებული საქ-
მის შესახებ?

— მე, თქვენა ხართ ჩემი ბატო-
ნი, ფული მჭირდება. გვიგე, რომ
№ 33 მაღაზიის გამგე ჯალალანია
განვადებით არიგებდა არა ავეჩს,
არამედ... ფულს. ჰოდა, მეც ვეა-
ხელი სათანადო საბუთებით ხელ-
ში. როცა ფული დავთვალე, 1000-
ში ნაცვლად, 900 მანეთი აღმოჩნ-
და. 100 მანეთს რატომ მაკლებ-
მეთქი, რომ ვკითხე, მან ჩაიხიბო-
თა:

— ასეთი სიკეთისთვის გასამრ-
ჯელოდ 10 პროცენტი აღარ მერ-
გება?

— რა სიკეთეა, შე კაცო, მე ხომ
ავეჩი არ მიმაქვს?

— ავეჩი რომ წაიღო, 1500
მანეთიც არ გუყოფა.

— მოწმე კობახიძე, თქვენ
№ 54 მაღაზიიდან გამოტანილი
გაქვთ ნისიად 526 მანეთად ღირე-

ბული პიანინო. რას იტყვით ამის
შესახებ?

— არავითარი წესი...
ექვსი წლის წინათ მაქვს მიძინი-
ლი ნაღდ ფულზე.

მოწმე მოწმეს ცვლის, ირკვევა,
რომ 347 პიროვნებიდან არც ერთ-
მა არაფერი იცის მათ სახელებზე
ყალბად შედგენილი საბუთების
არსებობის შესახებ. ისმება კითხ-
ვა: როგორ ახერხებდნენ მაღაზიის
გამგეები „მონისიავთა“ მაგიერ
საბუთების შედგენას? სასამარ-
თლოს მსვლელობის პროცესში იკ-
ვეთება ჩვენი მოთხოვნის მთავარი
გმირის საოცრად ორიგინალური
სახე და ხახიათი. ნინო ისანის
ასული ბერბაშვილი! აი, მაღა-
ზიის გამგეების — ზარხალაშვი-
ლისა და ჯალალანის სული
და ფული!

— მაღაზიაში ველარავის ვიტ-
ყუებთ ფულის სახესხებლად, სა-
ქონელს ხომ თავის ფასში არ გავ-
ცემთ ნისიად? გვიშველე რამე,
ქალბატონო ნინო! — შეევედრნენ
მაღაზიის გამგეები არქივარიუსს.

ქალბატონი ნინოც დატრიალდა.
მას შეთავსებით მინდობილი ჰქონ-
და შახტის მუშა-მოსამსახურეთა-
თვის განვადებით გამოსატან საქო-
ნელზე დოკუმენტების გაფორმე-
ბა. არქივარიუსი არქივს ეცა, გად-
მოქექა იგი და ჰპოვა რა მუშა-მო-
სამსახურეთა პასპორტის მონაცე-
მების, მათი მისამართებისა და
ხელფასის ოდენობის „ოქროს წყა-
რო“, მყის შეადგინა ყალბი ცნო-
ბები, რომლებზეც ხელს თვითონ
აწერდა. ამრიგად, თავისი მოღვა-
წეობის პერიოდში, მან 496 პი-
როვნებაზე შეთითხნა 259.853 მან-
ეთის ღირებულების საქონლის
ნისიად გამოტანის ყალბი დოკუ-
მენტები.

არქივარიუსისა და მაღაზიის
გამგეების ფულის მოხვეჭის რა-
ციონალიზატორული ნიჭი და შე-
საძლებლობა ერთობ ღიღია, თუმ-
ცა ნაკლები არც ანაზღაურებაა,
რაც მათ საკუთარ თავს უბოძეს:
სამეულმა 69.800 მანეთი მიიღო
„ჰონორარის“ სახით...

* * *

საბჭოში წვეროსანმა ბერმა
კვლავ გამოადგინა მიცვალბულე-
ბი. ამჟერად სახე გაბრწყინებული
ჰქონდა...

— გაიღვიძეთ, ძმანო! თქვენი
სახელის შემარცხვენელებს საკად-
რისი სასჯელი მიეწოდეთ, — გან-
ცხადდა ბერმა და განაგრძო ისეთი
ტონით, როგორც მოსამართლე
კითხულობს ხოლმე განაჩენს, —
ნინო ისანის ასული ბერბაშვი-
ლი აღკვეთილია 14 წლით,
შორში ივანეს ძე ჯალალანი —
12 წლით და ღაბით მარს-
ტის ძე ზარხალაშვილი — 10
წლით. მათვე უნდა ჯღონ სა-
ხელმწიფოსათვის მიყენებუ-
ლი ზარალი!

გამოცოცხლებული მიცვალბუ-
ლები სიცილით იხიციბოდნენ...

გაიოგა შავიზაშვილი

— სად მივაქვს ებ განცხადება?
— იმდენი რეზოლუცია დააქვს
ზედ, რომ ვეღარ ვარჩევ, რა ლაგვი-
რე და მასპერტთან მიმავს დასაღ-
ბენად!

ნ.ბ. ჯ. ლოლუსანი

ლოლუსანი

„გათავისუფლებ“, — ბუნებით
ისედაც თავისუფალსა,
როცა იმ ქვეყნად წარსდგები,
ნეტავ, რას ეტყვი უფალსა?!

წადი, იარე ათასთან,
ირბინე აღმა-დაღმა და...
ვიცი, მე მაინც დაგრჩები
მაგ გულის სირცხვილ-დამღადა!

გახსოვს? მეახელ ვაჟკაცად,
ასე ვთქვით, კაცურ კაცადა,
თანაც ხუმრობდი, მესროდი
სიტყვებს — შერჩეულს ანცადა!

ალბათ, „გმირობა“ გგონია
სუყველა კაბის ლაციცი,
ვისგან რას უნდა ითხოვდე,
ზოგჯერ შენ თვითონ არ იცი!

შენ „სიძვის კვიციტ“ გეწადა
საწადელს ჩემთან სწეოდი?!
მე „ტრფობის რაშით“ დავქრივარ,
ვით გსურდა, რომ დამწეოდი?!

ვაჟკაცსა, — ერთგულ მიჯნურის
არ დამფასებელს, — მგონია,
მეექვსე გრძობა აკლია,
მიტომ ეფანტვის გონია!

სულწასულობით დამკარგე
და მითი გამიორგულე,
ხასად ვერ გამოგადეჭი,
ისევ მეგობრად მიგულე!

მეჯვრისხველი ზინაბარა

როცა ქ. თბილისში, აღმასიანის
ქუჩის 44 ნომერში, რაისა ნიბოლო-
ვის ასული კულუმბეგოვისა და გუ-
ლნარა ვლადიმერის ასული პირი-
საშვილის ერთობლივი ძალით აშე-
ნებული სახლი ხანძარმა შთანთქა,
გულშემოყრილი დიასახლისები კი-
ვილ-წივილით გაემართნენ ორჯონი-
კიძის სახელობის რაიალმასკომისკენ:
ეგებ გულზე შემონთებული ცეცხლი
გაგვიწელონო. თუმცა იმედი კი არ
ჰქონდათ, რადგან აწ დანახშირებუ-
ლი სახლი მათ სრულიად უნებართ-
ვოდ ჰქონდათ აშენებული მოქალაქე
ოდიშელიძის საკუთარ ეზოში. მაინც
მიადგნენ დაზარალებულნი აღთქ-
მულ დაწესებულებას და... როცა
უკან დაბრუნდნენ, მათი სისხრული
მათ ყოფილ სახლზე აბრიალებული
ცეცხლივით ცას წვდებოდა.

— დიდება შენდა, ქვეყანაზე ცე-
ცხლის გაჩენავ! — აღმოხდა ერთს
და ნასახლარზე დავლური დაუარა.

— ვაშა-დიდება მეხანძრეებს
ეკუთვნით, ჩემო დაო, — წარმოს-
თქვა მეორემ, — მეხანძრეებს რომ
ხანძარი ჩაექროთ, რას ვშვრებოდით
მერე? როდის გვეღირსებოდა ახალ
სახლში შესვლა?

— შენც მართალი ხარ, შარი ხეი-
რად გვექცა.

— ლოცვა-კურთხევა არ უნდა მო-
ვაკლოთ აგრეთვე ორჯონიკიძის სა-
ხელობის რაიალმასკომის სადაზღვე-
ვო განყოფილების უფროსს — მერი
ბრიბოლის ასულ ბზინაშას. ამ კე-
თილშობილმა ქალბატონმა ხომ შუა-
მდგომლობა გაგვიწია აღმასკომის
არქიტექტორ, ბატონ ღამით მასი-
ლის ძმ გორდელაშვილთან, რომელ-
მაც რაღაც 1000 მანეთად ახალ ბი-
ნებში შესახლების უტყუარი გარან-
ტია აღგვითქვა.

— ვაშა!! — გაიძახოდნენ ქალე-
ბი და თავბრუდამხვევი ცეკვიტ ნა-
ხანძრალზე ნაცრის ბუღს აყენებდნენ.

ამასობაში კოფში ნაცარში ჩაუვარდა
არქიტექტორ ღამით გორდელაშვილს!
აღმასკომმა არ მიიღო მისი
„არქიტექტურული“ მონახაზი კულუმბე-
გოვა-პირისაშვილისათვის ახალი
ბინების გამოყოფის შესახებ, რადგან
ეს უკანასკნელნი, ცხოვრობდნენ რა
თვითნებურად აშენებულ სახლში, არ
იმყოფებოდნენ საბინაო აღრიცხვაზე.

— ათას მანეთს ვკარგავთ და ეგ
არის! — თავში ხელი შემოირტყა
გორდელაძემ.

— მეტი რა გზაა, ბატონო დავით,
— მიუგო მერი ბზინაშამ, — დაზა-
რალებულებს ფული უნდა დავე-
ბრუნოთ.

— არ შემიძლია, მომკალი და,
აღებულ ფულს უკან ნუღარ დამა-
ბრუნებინებ! იცი, რა?..

არქიტექტორი ჩაფიქრდა. მერე
თანამზრახველს დაავალა, დაზარა-
ლებულები ეხმო. ისინიც ხელად გა-
ჩნდნენ მასთან.

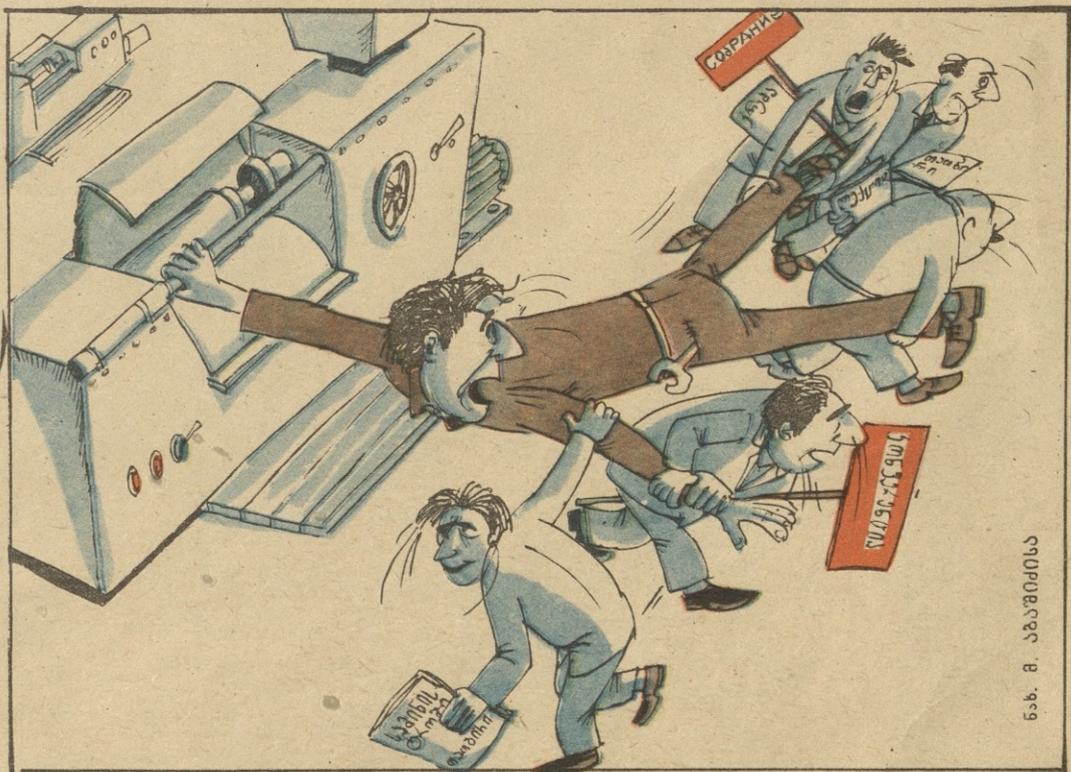
— იცით, რა? სხვის აშენებულს
საკუთარი გემოვნებით აგებული სახ-
ლი გირჩევნიათ. ჰოდა, მე ნებართ-
ვას მოგიხერხებთ, რათა ნასახლარზე
ახალი სახლი აღმართოთ. გასაგე-
ბია? ოღონდ ამისათვის 5000 მანე-
თია საჭირო!

— მაშინ, — აღმოხდათ ქალებს,
— მოწყალეობა მოიღეთ და მოსაცემ
5000 მანეთში ადრე მოცემული 1000
მანეთიც ჩაგვითვალეთ.

გორდელაძე სიამოვნებით და-
თანხმდა, დამატებით 4000 მანეთიც
მიიღო, მაგრამ, რომ იტყვიან, არქი-
ტექტორი „დაიწვა“, მისი ოცნება-
გეგმები დაიწვა ისე, როგორც კუ-
ლუმბეგოვა-პირისაშვილის სახლი.

გულზე შემონთებული ცეცხლი
რომ გაიწელონ, ამისათვის ღამით
გორდელაშვილს 8 წელი, ხოლო მერი
ბზინაშას 2 წელი დასჭირდათ.

ვასილ ხმალაძე

ნ.ბ. მ. აბაშიძისა

— ხალხი არა ხართ? მართი საათი მაინც მაღროვით მუშაობა!

— ბაგრატი, პრინცივით აპირ-
რობს...
— შესანიღვრად კალკილი თუ მი-
ბაზუ სახატავად?

— რამდენად რთვად მოხდათ, დანს რატომ
არ მამკვობთ?
— მზარდად სისუსტეს ვეზოთმობდებით!

სა. ჯ. კახიანი

— არ გაბივირდეთ, პიროვნებო, ამს წი-
ბით, ავტონომიას იმედო!

სა. ჯ. კახიანი

— მს კაბი მიხვდებით მრავალხელს გამაყვამ-
ლით...
— თუ მე მით ღრთ კარბ თანამდგომარე-
ობაზე!

სა. ჯ. კახიანი

— რბა ღირნის მსგავ, მხარე მიღარდა...
— შიბი, შიბი, ჩემს სიძულეს ბრძოლს მსა.

კ ა ნ რ ი ს ვ ა კ ი ვ ი ს ც ა მ ა ს ა შ ი რ დ ე ბ ა

ილიანს არ ვსტანა პირილამ ტრასკარში. ფიქრით აღვირ-
ვილი **დადიმარ** ოსამე ზოლო დანდელ. მისი თვითმხიერება აქტიუ-
რული სახლი სტრადედ დანდელს და სავაზო ნივთების გრავაზ
ქვიზების საბჭოთა მეურნეობის უზომო გათავისებებს. ეს ოსამე ქი
წერილობითი ხელნაწილისათვის ცოცხალი წერის გაბარებს და ათი დღე-
ღამის პატივითა მიუძღავს (ცოცხალი მოვიანებო, ეს სისხლის სამარ-
თლის კოლექსია 180 მხელსო მიუძღავს).

ეს მოხდა 1965 წლის 11 სექტემბერს.
თითქოს აქმალ ყველაფერი უნდა დამთავრებულიყო, მაგრამ
საქმეგრად ჯერ უძინებელი ოსამე თანდათან სუქდებოდა. მაგრამ
ოსამე, რომ ოსამემ კანონით თავისთვის საპარტიო ბიურო აღიზა-
რინა და მას ჩაქვებოდა.

ოსამემ მართალია, უკანონოდ ააწესა სახლი. მაგრამ მას ასევე
უკანონოდ დაუბრუნეს. სოციალად მართლაც ბრძანებდა, საბურთის რაი-
ონის პროკურატორ აბნ. ბერძენიშვილი რისხისაგან აღმასკომის თავ-
მჯდომარეობაში გაგზავნილი მიმართავდა: „...არა ჰქონდათ უფლება,
რომ, სასამართლოს გადაწყვეტილებას და პროკურატორის სანქციის
გარეშე, დაეზარდა ოსამის მიერ თვითმხიერება აწმენილად სახლი.
არჩნული მოქმედებით მათ უზღუნად დაზარადეს საბჭოთა კანონი-
რება“.

ახლა კი დღის ოსამე და ჩივის: მე თუ მსიერენი, ჩემს ცოლ-
შვილს რას გრძობდები, ოსამის ქონება რად გამოიჩინეს. ყველაფერი
ქვინდა, მამაპაპისგან მიღებული ძვირფასი სათქმის, კარბა და ძვირად
ღირებული და დღევანდელი არაქვს, ოქროს სათქმისა და სხვა წერილ-
მანის ბაგე... როგორც დაბრუნდები, ისე ამინაღიკურები.

გადაწყვეტილი, უფლებებისთან ოსამის ქონება, მაგრამ ეს არცთუ ისე
აფილი აღმოჩნდა. ქვიზების სახელწოდება 1966 წლის 4 ი-

ლის ოფიციალურად აცნობა ზამურის რაიადმსკომის თავმჯდომე-
ბის ოქმენი დაჯილდოების გამოცხადება იქნა კომისია ხუთი ამხანაგის
შემაჯდომელი, რომ ოსამის სახელის და სახელის წიგნების დირექ-
ტურაზე შედგენილნიყვნენ. კანონის კანონის თავმჯდომარეობით გარ-
ცხადდა ქვიზების საბჭოთა მეურნეობის მეურნეობის დირექტორი
და აბნ. სერგო ვლადიშვილი არ მისცა კომისიას საშუალება, რომ შეე-
მწოდებინათ შინობის ნაწარგები და საოჯახო ნივთები, რომელიც
ქვიზების საბჭოთა მეურნეობის საწარმოთან ეზომდა უფრო ღია ცის-
ქვეშა“.

გაიღვიდა წლები: ოსამის სანიგარს ეწერა და ვერ ეტრისა მოსა-
მატალოს მავიდაზე დადებდა და, ბოლოს, როგორც იქნა, 1967 წლის
5 ივნისს, ქარელის რაიადმსკომის სასამართლომ, თ. დედარიაშვილს თავ-
მჯდომარეობით, გამოკრიბა იგი სასამართლოზე.

ყოველგვარი უგებობის გარეშე, მცირელი შემოვლებით, ვთავი-
ზობის ამ სასამართლოს გადაწყვეტილება: „...რომ უფლებას სარჩელი
აერ იქნება დაკმაყოფილებული და მისარჩილებს უფრო ვიწას შეე-
დგეი მანტყვევული ვარგებობაა გამა: 1. მართალია, 1965 წლის
11 სექტემბერს ოსამეს საბურთის რაიადმილის მიუძღავნა ს. ტაბის-
კარში დაუფრებელი თვითმხიერება აწმენილად ხის ფიცრული სახლი
ერთი ოთახისაგან შემდგარი, მაგრამ ეს ვერ გახდებდა საფუძვლი,
რომ მოსახლე და თანამოსახლე ორგანიზაციის დატოვონ სახლი
და მასში არსებული საოჯახო ნივთების ღირებულების ანა-
დაურება, რადგან არასდროს არც მეურნეობას და არც ხას. საბჭოს
ხელმძღვანელობის მის დაწარმებზე და ნივთების დაწინაურებზე არა-
ვითარია ვანაგარეშება არც გაუცია. (განსაკუთრებით ძლიერი გა-
დენდა „საყურადღებოა არცუდნობა: „ნივთების დაწინაურებზე არაგი-

თარი განკარგულება არ გაუცია“. მართლაც, რომ ქალაქი ყველა-
ფრის იტანას გარდა ამისა, აქ ერთობლივ დასკვნებზე შეიძლება:
რომ გუგაივი განკარგულება, ხარკი მათ დაუკარგებოდათ. მაგრამ, რა
თქმა უნდა, სამთელი საბჭოთა და საბჭოთა მეურნეობის კი არა, რი-
ვრიც უზომოდ ნაბეჭდი, არამედ მას, არც განკარგულება გასცა).
...არაპროკურატორის მიერ რაიადმსკომის აღმასკომის შეგანილ ნაწილ-
ვინებულს ჩაწერილად ფრასა, რომ, თითქოს, სახლის დაწარგვა მხოდა
ქვიზების მეურნეობის დირექტორის ვლადიშვილის განკარგულებით,
გამართლებას ვერ მოკვდა. ვერცთუ არ არის მართლმდებ რაიადმსკომის
ხელმძღვანელობისაგან მიღებული სიტყვიერი მითითებით, არა-
ვითარია თავმჯდომარის წერილობით მიუყვანილი მოტივი მიწერილი
გაწიე „...ოქონისგან“ რედუქციისაგან, რომ, თითქოს, სახლი აღებულ
იქნა ქვიზების ხას. საბჭოს მიერ“.

გამიღოს, რომ დამნაშავე არავინ არაა. რა ერთი ხელის მოსმით
განაფრადდა მიზეზ-შედეგობრივი ვებობის ფილოსოფიური კატე-
გორიის დაწერა სახლი, გაოცდნა და დაწინაურდა „საგანბო ნივთები,
ყველას ჩაწერილად, რადგან არაქვინებელი ძალეობით ქარელის რაი-
ონის სახელის სასამართლოს თავმჯდომარე თ. დედარიაშვილს ლოც-
ვი ლაბორანთებში მიმქვდა უკანონო ტყვე იქერა, ოსამეს
დაბალი განაფრად აქვს და მარცხ ვერ მოხდებოდა“!

ბოლოს კი ასეთი დასკვნა ეკრახებინდა: „...ამდენად მიღე-
ციის ორგანოდ სწორად იმოქმედა. თუმცა საამისო დადგენილება და სან-
ქციონაგა უნდა გაფორმებინა“. (ეს კი მტკიცებითაა განა შეიძლება
სწორი იყოს მოქმედება, თუ საამისო სწორი ვერცხდებოდა, თუ რაი-
მე დადგენილება?)

ქოდა. სწორად ამას ჩივის ოსამე და რატომ უზნებენ გზა-
ცილს?!

ხოლო რამდენად „სწორად იმოქმედა“ მილოციის ორგანომ,
ამის შესახებ ვთხოვი მეგობრობა გეგვიკო! 1967 წლის 3 ივლი-
სს ნიკაშვილი წერდა: „...1965 წელს ახაგე და აღვამდე (მილოციის
კანონი) მიქმედებდა ოსამის მიერ უკანონოდ აწმენილად სახლის
დაწარგვის შემდგომ არ ჩააბარა პარტიის დაწინაურება სახლის მასლა
და ქონება, გაუბრუნა იგი ქვიზების საბჭოთა მეურნეობის ტერი-
ტორიაზე, დატოვა უფრთხილურად, რის გამოც ყველაფერი დიამ-
კარგა“.

ოსამის მიერ უკანონოდ აწმენილად სახლი დაწინაურება იქნა სა-
ხლი მილოციის სადგურსა მუშის ქვეყნაფრადების უფროსის ყო-
ფელი მოადგილის, აქმადა მილოციის ბორჭალოს განყოფილების უზ-
მის ჩრქუნებულს მილოციის კაციანო ე. ტახაძის მიერ ჩაი-
წინა ხელმძღვანელობისაგან მიღებული სიტყვიერი მითითებით, არა-
ვითარია სანქციისა და სახლის სასამართლოს დადგენილების გარე-
შე“.

ქვე უკვე მოიკრიბებოდა ყველაფერი ნაიქვამი და სიტყ-
ვიერი განმარტებული კონტრებეტი ჩანს .
რაე შეუებდა ოსამეს, იგი ვანიონირად დაისაჯა თვითნებობისათ-
ვის, მაგრამ არ მოხდებდა გამართლბნ ისინი, რომლებსაც მის
წინაშე ბრალი მიძღებო? ოსამე დადგენილი იქნა, სადაც დასას-
ვინდა და დიაცის იქ, სადაც დასაჯავა, ეს კი იქნებოდა არა ოსამის,
დაცვა არამედ, უპროვალსად კანონისაგან, საწესდარად და სან-
ქციონის სისრულედა. სასამართლოს სასამართლო სანქციონი
კოლქვამ და შედგენილი თავმჯდომარეობით, ქარელის რაიონის
სახელის სასამართლოს გადაწყვეტილება თ. დედარიაშვილის თავმჯდომარეობით,
ძალაში დატოვა.

ბარი მთარძალი

რედაქციის წერილი მივიდა მცხეთის რაიონის სო-
ფიელ სახლი ნინისძისთან: არბია, გვიმფული, თორემ
ჩემს მალაზიამ ისე უმოწყალოდ ვაძულებენ, რომ
ჩვენი ცოლით მიშა იწვის, წინაშე ვეკლებენ და ზო-
მამთი. ამას ვინ დაუბრუნებენ არც ხურბას ვებრუნებენ.
აღმწმული წერილი გადაეგზავნა მცხეთის რაიად-
მის აღმასკომს, საიდანაც ასეთი პასუხი მივიღე: იყავ-
ნომბით, რომ წერილი სოფელ ახალი ნინისძის მალაზი-
ში ვაკრიბოს წყებვის დალოცვით ნინისძის მშულის სემ-
ეფილის თვეში შეიქმნა რაიადმის აღმასკომს. წი-
რბილი გამოცხადება ფაქტები ნაწილობრივ დადსტურდა
რის გამოც მალაზის განმეგამივედელი კ. მ. პასაშვილი
განივირუფლებულია სამუშაოდან“.

ქარბლის რაიონის სოფ. მიხობისდან გაკუთვნილებულ
მანკე კოლმეურნეობის გამგებობის თვითმხიერებზე კ. ლომ-
აძის თვითმხიერებაში ვხვდებით სახელმწიფო წესდამ-
წერილი, რომლითაც მხელდებილი იყო კოლმეურნეო-
ბათ არსებული ხაჯოვანებთან, გათავებულება ქარბლის
რაიადმის აღმასკომის მან გვიპასუხა: „საქ. კ. ქარბლის
რაიადმის ბიურომ განიხილა მიხობის კოლმეურნეობის
გამგებობის საქმიანობა და გამგებობის თავ-რ. ვ. ლომე-
ნიძე განივირუფებული დაკვეთებული თანამდებობისდან“.

შისტაფონის ფეროშენანობითა ქარბის №2 სამე-
როს №1 ბრიგადის მუშეები გვეწარდნენ: ზაფხულში გა-
მეგზავრეთ ექსპედიციულ ვაკრიბონ, განა შეიძლება ამ
ღირსშესანიშნავი ღირსიძების დატოვება ფიტოსურა-
თის გარეშე? რა თქმა უნდა, არა. გადავიღეთ ფიტოსურ-
რედაქციამ წერილი გაუგზავნა ზუგდიდის საქალაქო
ბიუროს, საჭირო საინფორმაციო თანხველად გადვიხსნეთ,
მაგრამ სურათებით დიდელ არ მოხვალა.

რედქციამ ზესტაფონის ფეროშენანობითა ქარბის
მუშეების წერილი გადავუგზავნე ასამინის რაიადმის აღ-
მასკომს. თ. პასუხი: „ოქმენი წერილის მასხუდად გაც-
ნომბით, რომ ზესტაფონის ფეროშენანობითა ქარბის
მუშეები ვაკრიბონ იყვნენ ექსპედიციონა და გადავიღე
ფიტოსურათებით. ფიტოსურაფმა ვერასამე აზრამის
ქონიაშვილმა ფიტოსურათებით არ გაუგზავნა და თანა
მითითება. ფიტოსურაფ ვ. პ. ქონიაშვილის მიმართ შემე-
სული მასალები გადაეცა ასამინის რაიონის პროკურა-
ტურას“.

შ. ზუგდიდის კოპეაზობის ქუჩის მცხოვრებნი გვეწ-
რიდენ: ზაფხულშით მივევრნე ვიხობრომ, ზამთრომ
— ტალაში, არც კანალიზაცია გვექვს, არც სხვა რაი-
მე ეკითხილმეოვბა. რა ვქნათ, რა წყალი და დავდებო? და
გვინაფენ: ძვირფასო წინაგე, იქნებ შენ დადგენიშრო.
რედქციამ წერილი გაუგზავნა ზუგდიდის საქალაქო
საბჭოს აღმასკომს. აღმასკომის თავმჯდომარე კი —
ზუგდიდის კომუნალური განყოფილების გამგეს.
თ. პასუხი: „...არა, რა გვერის იგი: აქმადაც კანალიზაციის I რიგის
სამუშაოები მიმდინარეობს პროექტის მიხედვით და
კანალიზაციის I რიგის სამუშაოები. ხოლო ქუჩის ცოცხლ-
მოწყობის სამუშაოები (განათება საფლავიტრებმა) გათვა-
ლიწმენილებული იქნება 1978 წლის 1-2 ივრბალბს გეგ-
მაში. ვთხოვი აღნიშნული განუზარტო კოპეაზობის
ქუჩის მცხოვრებლებმა“. (სტ. ილია დაცულია).

სანტრესისა, ვინ უნდა განუზარტოს ქ. ზუგდიდის
კოპეაზობის ქუჩის მცხოვრებლებს ყოველგვ. — რე-
დაქციამ თუ იქვენი? ანა, განმარტება, საყრდელი, შე-
ლის საქმე?!

შისტაფონის რაიონის სოფელ ზოგდიდისდან მივი-
ღე წერილი კოლმეურნეობის ხელმძღვანელთ: ელქტრონობის
თავმჯდომარეობით მილოციის ქვიზებისა. ჩემს კი
ხნელით ვთხოვრბი. რედქციამ წერილი გადაეგზავნა ზეს-
ტაფონის რაიადმის აღმასკომს, საიდანაც შეგვიკრიბო-
ნეს, რომ „ამჟამად სოფელ ზოგდიდის განათება ნორმა-
ლურია და დაწინაურდა შეკვეთება არ საჭიროებო“.

ბ. ტაბიაშვილის მილოციის სანიგარა: აღმოკრიბე-
ლობის კომისიამ 1971 წლის 20 მაისად განსაზა-
ვევი სასამართლო, საამარტობო მიოციის 15 მუშა, რომლებიც
უფლებილი სისრულედა უქონლობის აღმ. მართო ვანიონ-
მეგზავნა“.

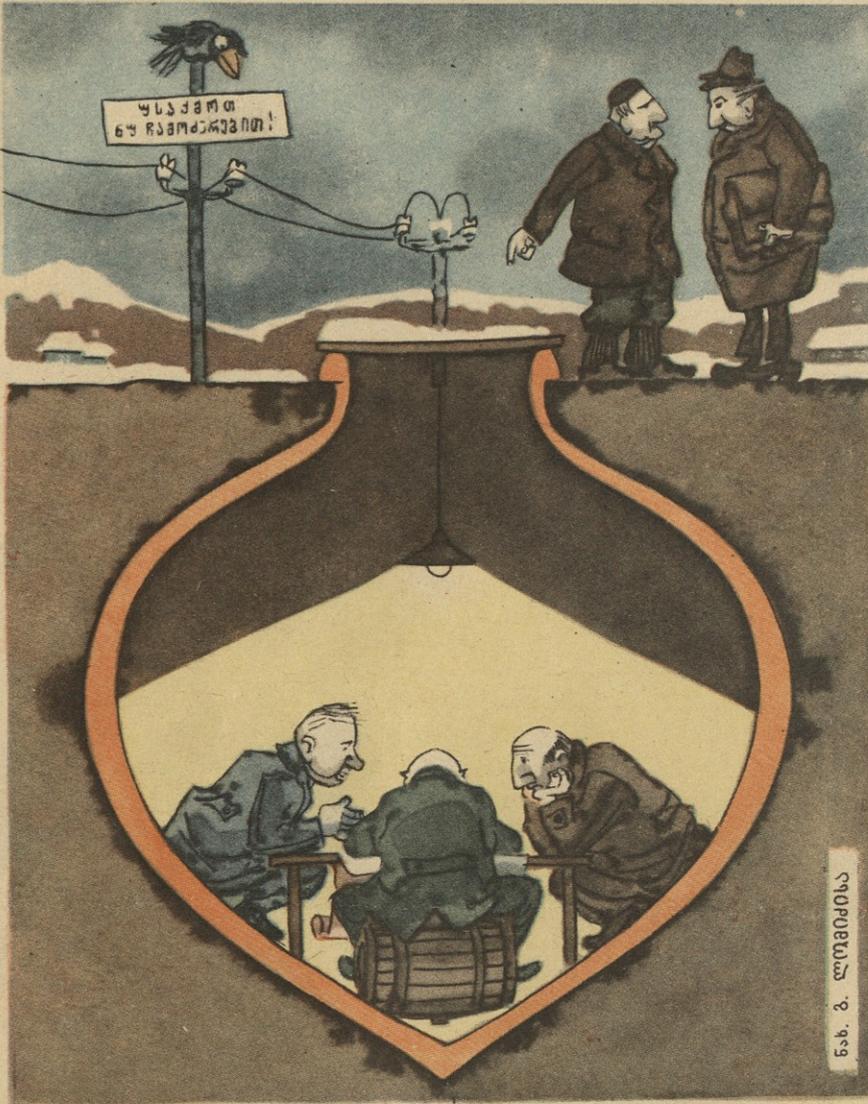
სანიგარა გადაეგზავნა ტუბიბულს საქალაქო საბჭოს
აღმასკომს. თ. პასუხი: „...არა, რას ვაკუთვრბინებენ იქნება: საჭირო მას-
სალები უფროლობის გამა საბჭოს მუშეები მართლაც
შხარბა იყვნენ მომდინარე და ამის გამო დაბალი იყო
მათი გამოთმუშავება. საამარტობის უფროსი კ. დედალი იყო
და ოსტატი მ. ცეცხლამაი განათებისუფლებული. აღიარა ხაჯო-
შვილან. მიმდებელია ოსამე, რომ აქვს სასამართლო უ-
რუნებელიფილი იქნას საჭირო მასალები“.

ჩემგა თვითონ ტუბიბულს დადგომილმეურნეობის კომ-
ისიამ თუ იქვენი? რა თქმა უნდა, უნდა. მაგრამ, რედ-
ქციამ, რომ ქალაქის ადგილობრივი მილოციის კომისიანტის
სააკვირო სამაქროში შექმნილი.

დამაფიქრებელია საქართველოს სსრ სოფლის მეურნეობის სამინისტროს ზოგიერთი მუშაკის პოზიცია, რომლებიც უფრო მეტად ზრუნავენ იმაზე, თუ როგორ გაამართლონ ყურძნის დამზადების გეგმის მოსალოდნელი ჩაშლა, ვიდრე თვით გეგმის შესრულებაზე.

გაზეთებიდან

— სად არიან სამინისტროს მუშაკები?
— აგერ ვურში სხედან და გეგმის მოსალოდნელი ჩაშლის ახალ კარინტს ამუშავებენ.

საახალწლო აღმოჩენა

ეროვნული

ხელმოწერა

დიას, მივიღე ახალი ბინა, გასულ ახალ წელს კი ახალმოსახლეობას ვაპირებ. დასაპატიჟებლად დირექტორის კაბინეტში შევიძურწე.

— მობრძანდი აქ! სწორედ შენს დასაძახებლად ვგზავნიდი ახლა კაცს! — დამიყვირა დირექტორმა.

— გისმენთ, ზახარჩი!

— შე ღვთის გლახა, ვინ გამოგართვა შენ ფული ბინაში?!

— როგორ გეკადრებათ, ზახარჩი!

— მე როგორ მეკადრება, თუ შენ?! ბიჭო, გასაღები და ორდერი ჩემი ხელით არ ჩაგაბარე შარშან ამ დროს?

— დიას!

— მერე, მოგთხოვე, ან მომეცი რამე?

— არაფერი არ მომიცია!

— აბა, შენი ცოლი რომ ტლიკინებს, ხუთი ათასი დამიჯდა ახალი ბინაო!

— ზახარჩი! — ამოვიკნავე მე, — ის ფული თქვენთვის კი არ მომიცია...

— აბა, ვის მიეცი?

— ვის და... — აქ თავი ვეღარ შევიკავე და ავტირდი...

— აგერ, ერთი წელია, თქვენგან ნაჩუქარ ახალ ბინას ვარემონტებ. ბევრი კი არაფერი გამიკეთებია: კარ-ფანჯარა გამოვცვალე, პარკეტი ავყარე და ახალი დავაგე, კედლებიდან ბათქაში ჩამოვყარე და ხელახლა გავით გავვლესე, ალუმინის სადენები სპილენძით შევცვალე, აბაზანაში კედლები კერამიკული ფილებით დავფარე, მერე ტუალეტში ჩეხური უნიტაზი დავდგი... სულ ეს იყო და ეს, ის ფული ხელოსნებმა წაიღეს...

— მერე, მასე უნდა ეთქვა იმ მამაცხონებულს! — ცოტათი დამშვიდებული ტონით მითხრა ზახარჩმა. — ხალხმა რა იცის, შენ ფული მე მომეცი თუ ხელოსნებს? ახლა, ჩემო ძმაო, ქრთამის აღებაზე კი არა, მის ხსენებაზეც შეიძლება დაგიჭირონ. სხვა დროს ჰკუთით იყავი, იცოდე!

წელმოწყვეტილი გამოვედი დირექტორის კაბინეტიდან და ქუჩას ფრთხილად გავყევი, რადგან, ამას წინათ, ჩემს ნათესავს მეხუთე სართულიდან რაღაც შეხვეული დაეცა თავზე. მილიცია მოვარდა. ავიდნენ მეხუთე სართულზე და რას ხედავენ: ბინაში ჩხრეკაა. ბინის შეშინებულ პატრონს თურმე პერგამენტში შეხვეული და დასამარხად გამზადებული მილიონი მანეთი ფანჯრიდან გადაუვლია. ასე აღმოაჩინა ჩემმა ნათესავმა კომბინატორი. თვითონ კი ახლაც ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში წევს.

— ჰო, იმას მოგახსენებდით: დირექტორის კაბინეტიდან წელმოწყვეტილი გამოვედი და აღარც კი მახსოვს, როგორ აღმოვჩნდი ახალაშენებული რვასართულიანი სახლის წინ... მწარე ფიქრსმიცემული ერთბაშად თავში რაღაცის დაცემამ გამომაფხიზლა. ის რაღაცა კისერზე ჩამომცმოდა. „ხომ იპოვეო!“, — ჩამძახა შინაგანმა ხმამ. ვიდრე გონს დავკარგავდი. ვიპოვე, უკვდავყავი ჩემი სახელი და გვარი! მომავალი თაობა ქება-დიდებათ მოიხსენიებს ჩემს სახელს, სახელმძღვანელოებში ჩემს ბიოგრაფიას დაბეჭდავენ, ჩემს სურათებს წმინდანეობით ჩამოვკიდებენ ყველა ორგანიზაციაში, მაღლიერი ხალხი, სიკვდილის შემდეგაც, ყოველ ათ წელწადში ერთხელ იუბილეს გადაიხდის, რადგან მე მათ მილიონობით მანეთი დავაზოგინე. ჩემი ძეგლი დაიდგება ყველა რაიონის ცენტრში...

შემდეგ, გონს რომ მოვედი და თვალი გავახილე, თავზე მეშვიდე სართულიდან გადმოვადებული უნიტაზის რგოლი მქონდა ჩამოცემული...

P. S. სულ გადამავიწყდა ჩემი აღმოჩენის შესახებ. აბა, იანგარიშეთ: რამდენი ბინა შენდება მარტო თბილისში, რამდენი ახალი მოსახლე თავიდან აშენებს თავის ბინას. ახლა სხვა ქალაქები და რაიონები აიღეთ. რამდენი კარ-ფანჯარა, ელექტროსადენი, პარკეტი და უნიტაზი ცვივა აივნიდან და მერე რისთვის? განა, უმჯობესი არ არის, სახლის მხოლოდ კედლები და სახურავი ააშენონ მშენებლებმა და ისე შეუშვან ხალხი შიგ? დანგრევასა და ნაგვის გატანაზე მაინც არ იწვალებს კაცი. მერე, დანაზოგი ფულით, ისევ ახალი სახლები ააშენონ!

საჩუქრისებელი

- რა ღირს ხურმა? — ეკითხება იგი ხურმის გამყიდველს.
- ათი შაური უნდა კილოს!
- სადაურია?
- ქუთაისური.
- ქუთაისელი ვარ, ბიჭო, მეც გამარჯობა შენი!
- გავიმარჯოს! — კეფა მოიფხანა ხურმის პატრონმა.
- სად ცხოვრობ?
- ბალახვანზე.
- რავარი ამინდებია ქუთაისში?
- ქარია ცოტა.
- რა გამეხარდა შენი ნახვა!
- სასიხარულოა, აბა, რაი, შენთან რომ შეხვდები!
- რამდენი უნდა ხუთ კილოს?
- ორმანეთნახევარი.
- ორ მანეთად არ მომცემ?
- რავა არ მოგცემ ჩვენებურ კაცს. მეტი რა მოხელე ვარ აქანა, — თქვა ხურმის პატრონმა და სასწორზე, ხუთკილოგრამიანი გირის ნაცვლად, ოთხკილოგრამიანი დაღო.

მერი დოლაბერიძე

ვინავარ თუნიცია

7
1973

73-80

ქრონიკული
ბიზლირთეკა

ზოგიერთი ხელმძღვანელი ამხანაგა
შერვეულია კრიტიკას, სიტყვით იზიარებს
მას, საქმით კი არაფერს აკეთებს მდგო-
მარეობის გამოსასწორებლად.
გაზეთიდან

სანიშნალო აცრა.

საბჭო
საქმე
მას

საბჭოთა კავშირის
61%

ნ.ბ. ბ. ლომიძისა

